

beskattade att fylla möjligen varande brist och deremot svarande rättighet att återlyfta möjligt öfverskott.»

Dessa senare förslag blefvo af Bevillnings-Utskottet afstyrkta på skäl, som återfinnas under tredje punkten i dess Betänkande N:o 1, och Utskottets hemställan godkändes af båda Kamrarne. Vid sådant förhållande, och då i alla händelser det icke kan vara lämpligt att beträffande de å bevillningen till staten grundade kommunalutskylderna tillämpa ett förfarande, som icke vunnit godkännande beträffande skattebeloppet till staten, får Utskottet hemställa,

att motionen icke må föranleda någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 31 Mars 1885.

På Lag-Utskottets vägnar:

E. THOMASSON.

N:o 31.

Ank. till Riksd. Kansli den 31 Mars 1885, kl. 3 e. m.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i § 19 af förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 Mars 1862, äfvensom derom, att ordföranden i kommunalstämma, i likhet med förvaltare af kommunalmedel, må erhålla tjänstemannaansvar.

Från Första Kammaren har Lag-Utskottet fått till sig öfverlemnad en af Herr P. Pettersson afgifven motion, N:o 7, af följande lydelse:

Kongl. Maj:ts nådiga förordning om kommunalstämma på landet af den 21 Mars 1862, § 19, lyder:

»Kan ärende, som af Kommunalstämma handläggas, å den utsatta dagen

icke till slut bringas, bestämmer Ordföranden, innan sammanträdet upplöses, ny dag för stämmans fortsättande.»

Under ett ärendes handläggning kunna förhållanden förekomma, hvilka göra ärendets uppskjutande behöfligt. Men *hvilken* tillkommer afgörandet om stämman skall afbrytas eller ej, *stämmans* eller *ordföranden*? Som ordföranden »bestämmer ny dag för stämmans fortsättande», torde någon ordförande vara benägen — hvarpå exempel ej lär hafva saknats — att så tolka de anförda orden, att ock *han* eger att efter sitt behag bestämna, om ärendet kan för gången bringas till slut eller icke, till och med efter börjad votering och vid för dagen utlyst val. Skulle en sådan tolkning få anses vara försvarlig, skulle en ordförande, om han funne, att stämmans majoritet ej omfattade hans åsikter, kunna åstadkomma mångahanda trakasserier för att genomdrifva sin vilja. Till förekommande af godtyckligheter i slika fall vågar jag föreslå:

1:o) att ofvan anförda paragraf måtte erhålla följande tillägg:

»sedan stämman beslutit ärendets fortsatta slutbehandling å annan dag. Utlyst val och redan börjad votering må dock ej uppskjutas. Blir ordföranden förhindrad att leda stämman till slut, lemnas ordförandeskapet åt vice ordföranden. Är denne ej tillstädes, utser stämman ordförande för tillfället.»

2:o) att, hvilket nu icke synes vara med visshet gifvet, ehuru befattningen kan vara af ganska stor betydelse, ordföranden i kommunalstämma, i likhet med förvaltare af kommunalmedel, erhåller tjenstemannaansvar.

Motionen innehåller, såsom äfven framgår af dess uppställning, tvenne särskilda förslag.

Beträffande det första af dessa finner Utskottet helt och hållet öfverflödigt att i förordningen om kommunalstyrelse på landet införa särskildt stadgande derom, att, sedan kommunalstämma är lagligen samlad, det tillkommer stämman ensam att besluta, att den skall för tillfället åtskiljas. Sådant framgår ur de angående öfverläggande församlingar allmänt gällande regler, och någon minskning i denna den öfverläggande församlingens rätt kan icke i nu förevarande fall inträda därför, att lagen, af särskilda skäl, äfven i den händelse, att stämman beslutar att för tillfället åtskiljas för att å nyo för de föreliggande frågornas fortsatta behandling sammanträda, uppdragit åt *ordföranden* att bestämna *tiden* för sammanträdets fortsättande. Lika litet torde särskild föreskrift erfordras derom, att, »om ordföranden blir förhindrad att leda stämman till slut, ordförandeskapet lemnas åt vice ordföranden», enär sådant just är afsigten och meningen med denne senares be-

fattning; ur allmänna grundsatser lära ock följa, att, om vid laglig kommunalstämma så ordförande som vice ordförande äro förhindrade att föra ordet, stämman eger utse ordförande för tillfället. Det skulle äfven vara särdeles olämpligt att i en af kommunalförfattningarna införa bestämmelser i den af motionären föreslagna syftning, utan att tillika intaga motsvarande bestämmelser i öfriga angående kommunalstyrelse gällande förordningar, men derom förligger icke något förslag.

Hvad åter angår motionens senare del, eller förslaget, att ordföranden i kommunalstämma, i likhet med förvaltare af kommunalmedel, må erhålla tjenstemannaansvar, så är detta förslag så obestämdt affattadt, att Utskottet icke tilltror sig med säkerhet afgöra hvad motionären egentligen härmed afser.

25 kap. 22 § Strafflagen förmår visserligen, att hvad om statens embetsmän förut i nämnda kapitel är stadgadt ock skall gälla om dem, som äro satta att förvalta städers, menigheters eller allmänna, af Konungen stadfästade kassors, verks eller andra inrättningsars eller stiftelsers angelägenheter; men tvifvelaktigt torde vara, huru vida bestämmelsen kan vara gällande äfven om dem, som på grund af medborgares förtroendeval innehafva kommunala uppdrag. Är så fallet, gäller stadgandet äfven för kommunalstämмоordförande; är det icke fallet, kan det ej vara lämpligt att ensamt för sådan stadga dylikt ansvar.

På grund af det anförda får Utskottet hemställa,

att motionen icke må föranleda någon Riksdagens åtgärd.

Stockholm den 31 Mars 1885.

På Lag-Utskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.